

תת"ע 1488/02/12 - מדינת ישראל נגד בליכי אנטון

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 1488-02-12 מדינת ישראל נ' בליכי אנטון
52200717057

בפני	כב' השופטת טל אוסטפלד נאוי
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	בליכי אנטון

החלטה

בפני בקשת הנאשם לחזור בו מהודייתו בעובדות כתב האישום.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו בתאריך 19.01.2012 נהג ברכב בהיותו תחת השפעת סמים בכך שסרב לתת בדיקת שתן לצורך איתור סמים מסוכנים בגופו לפי דרישת שוטר, בניגוד לסעיפים 62(3) ו- 64ב(א)(4) - לפקודת התעבורה תשכ"א-1961.

הצדדים זומנו ליתן מענה לכתב האישום ביום 6.3.12. לאחר מספר דחיות, בדיון שהתקיים ביום 4.7.12, ללא נוכחות הנאשם, כפר הסנגור בשם הנאשם במיוחס לו בכתב האישום והתיק נקבע לשמיעת ראיות.

ביום 4.11.12, בפתח הדיון שנקבע לשמיעת הראיות, בנוכחות הנאשם, ביקש הסנגור בשם הנאשם לחזור מהכפירה הודה בעובדות כתב האישום. בית המשפט נעתר לבקשה והנאשם הורשע בהתאם להודייתו.

באותו המועד, הסכימו הצדדים כי הנאשם יפקיד את רישיון נהיגתו במזכירות בית המשפט, ייפסל עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו ומועד שמיעת הטענות לעונש יידחה בארבעה חודשים בכדי לאפשר קיום לצדדים להיפגש.

הנאשם הפקיד רישיון נהיגתו במזכירות בית המשפט ביום 8.11.12, בהתאם להחלטה.

במועד שנקבע לשמיעת טיעוני הצדדים לעונש, ציינה ב"כ המאשימה, בנוכחות הנאשם, כי כנגד הנאשם עבירות שכרות נוספות. לפיכך, ביקשה ב"כ הנאשם, לחזור ולהיפגש עם ראש מדור התביעות.

בדיון שהתקיים ביום 3.7.13 אף הוא בנוכחות הנאשם, ציינה ב"כ המאשימה כי הנאשם מחזיק ברישיון נהיגה משנת

2008 לחובתו 16 הרשעות קודמות כאשר האחרונה בגין נהיגה תחת השפעת סמים/אלכוהול. לפיכך עתרה ב"כ המאשימה להשית על הנאשם עונשים של 30 חודשי פסילה בניכוי ימי הפסילה המנהלית וימי הפסילה אותם ריצה הנאשם במסגרת תיק זה, פסילה על תנאי, קנס, מאסר על תנאי ו- 200 שעות של"צ. ב"כ המאשימה ציינה כי המאשימה אינה עותרת לרכיב של מאסר בשל מצבו הרפואי והנפשי של הנאשם.

לבקשת ב"כ הנאשם, בית המשפט הפנה את הנאשם לשירות המבחן לגיבוש תוכנית של"צ תוך שצויין בהחלטה, כי אין בהמלצה בכדי לכבול את שיקול דעתו של בית המשפט.

הנאשם לא הגיע לפגישה שנקבעה לו בשירות המבחן. החליף ייצוג משפטי וסנגורו החדש הגיש את הבקשה שבפני.

בבקשה שבפני, מבקש הסנגור לאפשר לנאשם לחזור מההודיה. הסנגור ציין בבקשתו כי הנאשם ביקש בדיון שנקבע לשמיעת הראיות, לחזור בו מהכפירה והודה בעובדות כתב האישום כאשר כלל לא הושג הסדר לעניין העונש, בין הצדדים. הסנגור הוסיף כי הנאשם כלל לא היה שותף למהלכים שעשה סנגורו הקודם בשמו. לטענתו, רק כאשר קצינת המבחן פנתה אל הנאשם בכדי לזמנו לפגישה בשירות המבחן, הבין הנאשם כי הסנגור הודה בשמו בעובדות כתב האישום וכל שנותר הוא הטיעונים לעונש. הסנגור ממשיך וטוען כי לאחר שקיבל על עצמו את ייצוג הנאשם, עיין בחומר הראיות וגילה כי קיימים כשלים. לשיטתו, לא היה כל חשד סביר לעיכובו של הנאשם ולדרישה ממנו לבצע את הבדיקה, נתגלו כשלים ראיתיים בנוגע למילוי הדו"ח, לזמנים ולנהלים משטרתיים בכך שהנאשם לא נחקר תחת אזהרה.

בדיון שהתקיים בבית המשפט ביום 8.1.14, הנאשם נחקר על התצהיר אותו צירף לבקשה וטען כי עורך הדין "דימה" ממשרדו של עורך הדין דוד גולן, הכריח אותו להודות וציין בפניו כי היה ולא יעשה כן, ירצה עונש של מאסר. הנאשם טען כי הודה בביצוע העבירה מתוך פחד. הנאשם אישר כי הורשע ונגזר דינו בתיק אחר שהתנהל כנגדו בעבירה של נהיגה תחת השפעת סמים. ציין כי בתיק זה לא ביצע את העבירה אלא טען בפני השוטר שעצר אותו לבדיקה כי הוא ממחר אל אימו החולה וכי לאחר שיקח אותה אל בית החולים, הוא מסכים לבצע את הבדיקה הנדרשת.

ב"כ המאשימה מתנגדת לבקשה.

דין

בסעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ה-1982, נקבע כי לנאשם האפשרות לבקש מבית המשפט לאפשר לו לחזור בו מהודאתו מנימוקים מיוחדים שיירשמו:

" הודה הנאשם בעובדה, אם בהודיה שבכתב לפני בית המשפט ואם במהלך המשפט, רשאי הוא בכל שלב של המשפט לחזור בו מן ההודיה, כולה או מקצתה, אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשמו."

בע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, בית המשפט העליון קבע כי חזרה מהודיה תתאפשר רק בנסיבות חריגות לרבות הודיה פסולה אשר נגבתה מהנאשם תוך פגיעה ברצונו החופשי:

"בהתקיים פסול בהודיה עקב פגם ברצונו החופשי ובהבנתו של הנאשם את משמעות הודייתו או אם ההודיה הושגה שלא כדין באופן המצדיק פסילתה"

ע"פ 5763/10 מתן תורג'מן נ' מדינת ישראל :

" כעולה מהסעיף, מותנית החזרה מן ההודאה ברשות שנתן בית המשפט לכך. מתן הרשות אף הוא מסויג לנימוקים מיוחדים בלבד. בית משפט זה קבע כי בית המשפט ישקול להתיר חזרה מהודאה בנסיבות חריגות. בין היתר יעשה הדבר כאשר ההודאה לא נעשתה באופן חופשי ומרצון, כאשר הנאשם לא הבין את משמעות הודאתו וכאשר ההודאה הושגה שלא כדין באופן המצדיק פסילתה."

על בית המשפט לבדוק אם הנאשם הודה באשמה בניגוד לרצונו האמיתי והחופשי והאם קיימים נימוקים מיוחדים המצדיקים את החזרה מההודיה.

בתיק זה הנאשם היה מיוצג על ידי עורך דין מראשיתו של ההליך המשפטי. הנאשם אף נכח בדיונים כאשר הסנגור הודה בשמו בעובדות כתב האישום, ניתנה הכרעת הדין, כאשר נטען על ידי המאשימה כי עומד כנגד הנאשם אישום נוסף של נהיגה בשכרות, כאשר ביקש הסנגור לשוב ולהפגש עם סנ"צ עו"ד עופר זיו ראש מדור תביעות מרכז, כאשר ב"כ המאשימה עתרה לעונש וציינה את עברו התעבורתי של הנאשם והן כאשר בית המשפט הפנה את הנאשם לשירות המבחן לקבלת התסקיר.

אינני יכולה לקבל טענתו של הנאשם לפיה לא היה שותף לנעשה על ידי עורך דינו ולא הבין את משמעות ההודייה.

כנגד הנאשם התנהל הליך פלילי כאשר האישום דומה. הנאשם ניהל שם את ההליך עד תום כאשר הוא מיוצג, לדבריו, על ידי אותו סנגור. הנאשם הורשע שם ונגזר דינו.

הנאשם נכח בבית המשפט, בדיון בתיק זה, כאשר הסנגור הודה בשמו בעובדות כתב האישום והוא הורשע על פי הודייתו. ב"כ המאשימה אף ציינה באותו המועד כי ההודייה היא ללא כל הסכמה מצד המאשימה לעניין העונש. וכך ציינה בדיון ביום 4.11.12: **"בשלב זה ההסכמה היא כי הנאשם יודה בעובדות כתב האישום המקורי. היה ויגיעו הצדדים להסכמה אחרת- נבקש לבטל את הכרעת הדין ולתקן את כתב האישום"**.

הנאשם שמע את עתירת המאשימה לעונש בדיון ביום 3.7.13 וידע מה העונש הצפוי לו. הנאשם מסר את מספר הטלפון שלו בכדי ששירות המבחן יוכל לאתרו.

יתר על כן, הנאשם אף ביצע פעולה אקטיבית והפקיד את רישיון נהיגתו במזכירות בית המשפט, פעולה אשר ניתן לראות בה חיזוק להבנתו את הנעשה.

לא זו אף זו, כאשר נחקר הנאשם על תצהירו בדיון שהתקיים בבית המשפט ביום 8.1.2014, למעשה הודה כי סרב לבצע את בדיקת השתן, הסביר שמיהר לקחת את אימו לבית החולים, לא רצה להתעכב וסבר כי סירובו מוצדק. הנאשם ציין כי שמע פעמים רבות את עמדת התביעה לעונש, שכללה רכיב של מאסר בפועל והודה שהבין זאת. הנאשם הודה כי בדיון ביום 3.7.13- בו הוצג ההסדר, ידע פרטי ההסדר עוד בטרם הציגוהו הצדדים בפני בית המשפט.

זאת ועוד, הנאשם סתר עצמו כאשר פעם טען שהבין שהודה בעובדות כתב האישום רק כאשר קצינת המבחן יצרה עימו קשר בכדי לזמנו לפגישה (עמוד 6 לפרוטוקול שורה 21) ופעם טען כי הסנגור הוא שהכריח אותו להודות (עמוד 8 לפרוטוקול שורות 10-11).

על כן, אין בליבי ספק כי הנאשם הבין את משמעות הודאתו והשלכותיה אשר ניתנה בפני בית המשפט.

לא ניתן לכלול ברשימת המקרים המיוחדים בהם בית המשפט יאשר חזרה מהודאה, מקרה בו בא כוח הנאשם ממליץ לנאשם להודות בעובדות כתב האישום, על כך עמד בית המשפט העליון ב"ע"פ 5763/10 מתן תורג'מן נ' מדינת ישראל :

"..עם זאת, ברי שאין בהמלצת סנגור לנאשם להודות, משום נימוק כאמור."

ראה גם רע"פ 2292/08 שי אמסלם נ' מדינת ישראל, שם בית המשפט העליון חידד את העובדה כי כאשר מגיעים הצדדים להסדר טיעון, לא ניתן להימלט מהלחצים שיכולים להיווצר על מנת "לסגור" את ההסכם אך לחצים אלו אינם מהווים עילה מספקת לנאשם לטעון כי הודאתו "הוצאה" ממנו שלא כדין :

" ברור הדבר כי באופן כללי הליכי הגיבוש של הסדרי טיעון- כמו הליכים אחרים במשפט הפלילי- אינם נקיים מלחצים. הנסיבות הסובבות גיבוש של הסדר טיעון אינן חופשיות מלחצים, סביר להניח שכך הוא הדבר ברבים מן המקרים, במיוחד מנקודת ראותו של הנאשם. ברור גם שעצם העובדה שהסנגור חושף בפני הנאשם את הסיכונים הכרוכים בניהול משפט מלא- סיטואציה לוחצת ללא ספק- אין בה כדי לאיין את ההודאה שניתנה לאחר מכן במסגרת הסדר טיעון..."

בהמשך, כבוד השופטת פרוקצ'יה מדגישה, כי הודיה מחוץ לכותלי בית המשפט שונה היא מהודיה בבית המשפט כאשר נדרש בית המשפט לבחון האם מדובר בהודאה שלא כדין:

"קבילות הודיית הנאשם הניתנת מחוץ לבית המשפט מותנית בהוכחת התביעה בדבר נסיבות מתן ההודיה, ושכנועו של בית המשפט כי היא הודיה שניתנה מרצון חופשי. לא כך הוא באשר להודיה שניתנה בין כתלי בית המשפט, תחת עינו הפקוחה של בית המשפט. ההנחה במתן הודיה זו היא ניתנת בדרכ כלל מרצון חופשי, לאחר שהוסברה לנאשם משמעות הודייתו, והובהר לו במקרה של הסדר טיעון, כי בית המשפט אינו כבול להסדר הטיעון..."

ובהמשך:

..עם זאת, המציאות מלמדת כי רוב ההודיות הניתנות בבית המשפט הן הודיות אמת, ורק במקרים חריגים מתברר כי הודיה שניתנה בבית המשפט נגועה בפגם. לפיכך רק לעיתים נדירות יימנע בית המשפט להתייחס לעובדה שהנאשם הודה בה כעובדה מוכחת כלפיו במובנו של סעיף 154 לחוק סדר הדין הפלילי "

לאור כל האמור לעיל, לא מצאתי כי במקרה דנן מתקיימות נסיבות חריגות המצדיקות להיעתר לבקשה. אשר על כן, הבקשה נדחית.

קובעת להמשך טיעונים לעונש ליום 23.1.14 בשעה 9:30.

התייצבות הנאשם חובה.

המזכירות תשלח עותק החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, ט"ו שבט תשע"ד, 16 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.